

Άγιος Οσιομάρτυς Γεράσιμος ο Νέος (†1812) Αγιορείτης Άγιος Μνήμη 3 Ιουλίου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο άγιος οσιομάρτυς Γεράσιμος. Φορητή εικόνα Κυριακού Ιεράς Σκήτης Αγίου Παντελεήμονος

Ο άγιος οσιομάρτυς Γεράσιμος. Φορητή εικόνα Κυριακού Ιεράς Σκήτης Αγίου Παντελεήμονος (1895).

Από το βιβλίο του Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Οι Άγιοι του Αγίου Όρους, εκδ. Μυγδονία 2008.

Ο ΑΓΙΟΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ο ΝΕΟΣ (Μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη στις 3 Ιουλίου 1812)

Ο άγιος νεομάρτυς και οσιομάρτυς Γεράσιμος καταγόταν από το Μεγάλο χωριό της Ευρυτανίας, από φιλοχρίστους γονείς. Σε ηλικία έντεκα ετών τον πήρε ο μεγαλύτερος αδελφός του Αθανάσιος στην Κωνσταντινούπολη και τον άφησε να εργάζεται σ' ένα συμπατριώτη του παντοπώλη. Κάποια μέρα το παιδί βγήκε στο δρόμο μ' ένα ταψί γεμάτο πήλινα δοχεία με γιαούρτι για να τα πουλήσει. Δυστυχώς όμως από συνεργεία του πειρασμού σκόνταψε σε μια πέτρα, έπεσε κάτω και τσακίστηκαν όλα τα πήλινα με το γιαούρτι. Κάθισε λοιπόν εκεί στην άκρη του δρόμου και έκλαιγε αναλογιζόμενος το ξύλο που θα έτρωγε από το αυστηρό αφεντικό του. Τον λυπήθηκε μια Τουρκάλα , σύζυγος κάποιου σπουδαίου αγά, άνοιξε την πόρτα της και τον πήρε μέσα . Άρχισε να τον παρηγορεί και να τον περιποιείται και τελικά τον κράτησε σπίτι της. Μετά από δύο μήνες του έκαναν περιτομή μαζί με δυο αγόρια της οικογένειας , του έταξαν ότι θα τον έχουν σαν παιδί τους και ζούσε πλέον μαζί τους ως μουσουλμάνος. Μετά από δύο χρόνια τον έδωσε ο αφέντης του σε κάποιον άλλο ανώτατο αξιωματούχο με τον οποίο , λόγω της υπηρεσίας του, περιόδευσε ολόκληρη σχεδόν τη Βαλκανική και τέλος επανήλθε στην Κωνσταντινούπολη. Μετά από λίγο καιρό όμως ήλθε σε συναίσθηση του κακού που είχε πάθει και κατόρθωσε να φύγει και να επιστρέψει στην πατρίδα του. Εκεί αφού εξομολογήθηκε και επανεντάχθηκε στην Εκκλησία έζησε τρία χρόνια με νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, κλαίγοντας για την άρνησή του. Κάθε μέρα σύχναζε στην εκκλησία και συζητούσε με τον ιερέα . Συνήθιζε μάλιστα κάθε βράδυ να πηγαίνει κρυφά ,μισή ώρα δρόμο έξω από την πόλη, σ' ένα μισογκρεμισμένο εξωκλήσι, τον άγιο Γεώργιο ,όπου προσευχόταν με θερμά δάκρυα ολόκληρη τη νύχτα.

Μετά την πάροδο τριών ετών έφυγε για το Άγιον Όρος Στη σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος υποτάχθηκε σε κάποιο γέροντα Κύριλλο. Ο γέροντας αυτός τον νουθέτησε, τον παρηγόρησε , του έμαθε μάλιστα και ολίγα γράμματα και καθημερινά διάβαζε ψυχωφέλιμα βιβλία και μάλιστα το « Νέον Μαρτυρολόγιον »

.Μετά την παρέλευση ενός έτους ήθελε να καρεί μοναχός. Ο γέροντας είχε ενδοιασμούς λόγω του λίγου χρόνου της δοκιμασίας αλλά τρεις ολόκληρους μήνες ο Γεώργιος με δάκρυα τον παρακαλούσε να λάβει το αγγελικό σχήμα και τελικά τον εκούρευσε μοναχό με το όνομα Γεράσιμος. Δεν πέρασαν τρεις ημέρες από την κουρά και άρχισε να ζητά την άδεια από τον γέροντα να πάει να μαρτυρήσει. Ο γέροντας, θεωρώντας ότι είναι πονηρός λογισμός εκ δεξιών, δίσταζε και του παρουσίασε τις δυσκολίες της ομολογίας και του μαρτυρίου και τον κίνδυνο μιας δεύτερης άρνησης. Ο άγιος σιωπούσε , κατά καιρούς όμως πάλι ζητούσε ευλογία για ομολογία και μαρτύριο. Τόσο ο γέροντάς του όμως όσο και άλλοι πνευματικοί δεν έδιναν την ευχή τους. Τελικά ,μετά από τρία χρόνια, κατόρθωσε ο καλός Γεράσιμος τεχνηέντως να πάρει ευλογία από τον γέροντά του να επισκεφθεί την πατρίδα του, εννοώντας μέσα του ως πατρίδα την Άνω Ιερουσαλήμ .

Αντί για την πατρίδα του ήρθε στην Κωνσταντινούπολη. Έστειλε και μια επιστολή στον γέροντά του παρακαλώντας τον να διαβάσει την παράκληση. Έπειτα έτρεξε στο σπίτι του αγά ,όπου είχε εξισλαμισθεί . Παρουσιάσθηκε μπροστά του και του είπε : Εγώ είμαι εκείνος ο μικρός και άκακος Γεώργιος που γελάστηκα από την αφέλειά μου, από τα λόγια της γυναίκας σου και έγινα Τούρκος. Τώρα που μεγάλωσα κατάλαβα πόση διαφορά έχει το φως από το σκοτάδι και ομολογώ ότι γεννήθηκα Χριστιανός, Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θα πεθάνω. Ο αγάς άρχισε με κολακευτικά λόγια στην αρχή, ταξίματα για πλούτη και αξιώματα. Τον κράτησε τρεις μέρες στο σπίτι μήπως και τον πείσει ν' αλλάξει γνώμη. Κατόπιν του πρότεινε να φύγει και να πάει σ' άλλον τόπο να ζει ως χριστιανός , μόνο να φύγει ως Τούρκος από την πόλη για να μη κινδυνεύσει η ζωή του. Εκείνος όμως ήταν αμετάπειστος. Τον παρέδωσε τότε στον σέχη (μουσουλμάνο κληρικό) που του είχε κάνει και την περιτομή για να τον νουθετήσει. Κι αυτός μετά την αποτυχία του να τον μεταστρέψει τον παρέδωσε στην εξουσία. Ο κριτής εξέτασε την υπόθεση και ο άγιος ομολόγησε μπροστά σε όλους την πίστη του στον Χριστό.

Όρμησαν τότε πάνω του όλοι οι παριστάμενοι αγαρηνοί σαν αιμοβόρα θηρία και οι δήμιοι τον έδειραν αρχικά με ωμά νεύρα βοδιού, ύστερα τον έκλεισαν στη φυλακή και τον πλάκωσαν στο στήθος με μια βαριά πέτρα. Έμεινε εκεί δέκα ημέρες , αβλαβής, κατά παράδοξο, θαυματουργικό τρόπο. Για δεύτερη φορά οδηγήθηκε στον δικαστή. Σωφρονίστηκες μ' αυτή την τιμωρία ή εμμένεις στην πίστη του Χριστού ; τον ρώτησε ο δικαστής. Ο Άγιος του απήντησε : Οι τιμωρίες σου για μένα είναι χαρά, διότι λαμπρύνουν την ψυχή μου . Τον δε γλυκύτατο μου Ιησού Χριστό ουδέποτε Τον αρνούμαι , ακόμα κι αν με καταδικάσεις σε χιλιάδες θανάτους. Τότε οργισμένος ο δικαστής διέταξε τον αποκεφαλισμό του. Ήταν ο άγιος τότε εικοσιπέντε ετών. Πηγαίνοντας τον στον τόπο της καταδίκης, στο Μπαμπά Χουμπάι, κοντά στην Αγιά Σοφιά, δεν έπαυαν να τον παρακινούν στην

άρνηση. Ο άγιος καθόλου δεν τους έδινε σημασία. Απ' όσους Χριστιανούς συναντούσε ζητούσε συγχώρηση. Όταν έφτασαν στον καθορισμένο τόπο τον διέταξε ο δήμιος να γονατίσει. Ο άγιος γονάτισε προς την ανατολή λέγοντας Μνήσθητί μου, Κύριε .Ο δήμιος τον γύρισε προς την δύση , εκείνος ,χάνοντας δήθεν την ισορροπία του, στράφηκε πάλι στην ανατολή, οπότε αγανακτισμένος ο δήμιος με μια σπαθιά του απέκοψε το κεφάλι, το οποίο έμεινε , επί ώρα μετά τον αποκεφαλισμό, γελαστό. Το δε σώμα έμεινε γονατιστό ως προσευχόμενο για περισσότερο από ένα τέταρτο και μετά διπλώθηκε ήσυχα κάτω ,σαν να κοιμήθηκε. Αμέσως φάνηκε από τον ουρανό θείο φως πάνω στο άγιο λείψανο.

Πλήθος χριστιανοί προσέτρεξαν και όλοι κάτι ήθελαν να πάρουν από τον μάρτυρα. Άπειρα θαύματα ακολούθησαν αμέσως μετά το μαρτύριο. Κάποιοι χριστιανοί κατόρθωσαν δίνοντας πολλά χρήματα να πάρουν και να ενταφιάσουν το πάντιμο λείψανο στη νήσο Πρώτη.

Το έτος 1815 ανεκομίσθη το άγιο λείψανο και μετεφέρθη στην Ι. Μ, Προυσού από τον γνωστό λόγιο κληρικό και ηγούμενο της μονής Κύριλλο Καστανοφύλλη .